

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **DaniDarx, s. r. o.**
IČO: 24209139
se sídlem Hybernská 1032/9, Praha 1,
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
se sídlem Malostranské náměstí 5/28, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **Sockshire s.r.o.**
IČO: 04306554
se sídlem K Cikánce 323/10, Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Vitem Tokarským
se sídlem Masarykovo nábřeží 246/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 10. 2024,
č. j. O-566983/D21060368/2021/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda Úřadu“) změnil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 21. 5. 2021, č. j. O-566983/D21014861/2021/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla na základě námitek žalobkyně zamítnuta přihláška slovní ochranné známky ve znění „Trenýrkovice“, zn. sp. O-566983, podaná společností Sockshire s.r.o. (dále jen „Sockshire“). Výrok prvostupňového rozhodnutí byl napadeným rozhodnutím změněn tak, že námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZOZ“) proti zápisu zveřejněného slovního označení ve znění „Trenýrkovice“, zn. sp. O-566983, do rejstříku ochranných známek se zamítají a přihlašované slovní označení ve znění „Trenýrkovice“ zn. sp. O-566983 se postupuje k zápisu do rejstříku ochranných známek.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Slovní označení ve znění „Trenýrkovice“ (dále jen „napadené označení“) bylo společností Sockshire přihlášeno dne 2. 10. 2020 k zápisu do rejstříku ochranných známek pro tento seznam výrobků zařazených do třídy 25 mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(25) oděvy, svrchní oděvy, spodní prádlo, obuv, ponožky, pánské ponožky, kotníčkové ponožky, sportovní ponožky, prstové ponožky, ponožky zabraňující pocení, návleky, pokrývky hlavy, kabáty, kožichy a bundy, kostýmy, obleky, kalhoty, košile, trička, šaty, svetry, mikiny, sukně, pletené zboží (oděvy), punčochové zboží, šátky, šály, kravaty, motýlky, ozdobné kapesníčky do sak, opasky, šle, klínky (části oděvů), podrážky na boty, kamaše, rukavice, trenýrky, pánské trenýrky, boxerky, slipy, podprsenky.

3. Proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek podala žalobkyně námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ z titulu existence její starší slovní ochranné známky č. 350594 (zn. sp. O-524419) ve znění „Trenýrkárna“ (dále jen „namítaná ochranná známka“) zapsané do rejstříku ochranných známek s právem přednosti ode dne 7. 8. 2015 pro následující výrobky a služby zařazené do těchto tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(25) body (spodní prádlo), kalhotky, kalhotky dětské (oděvy), kombiné (spodní prádlo), korzety (kombinace podvazkového pásu a podprsenky), korzety (prádlo), korzety (spodní prádlo), leginy, leginy (kalhoty), noční kabátky, pánské plavky, pláštěnky dámské (peleríny), plavky, podprsenky, podvazkové pásy, podvazky, podvazky k ponožkám, podvazky na punčochy, ponožky, punčocháče (punčochové kalhoty), punčochy, pyžama, spodky (trenýrky), spodky pánské, spodní prádlo, spodní prádlo pohlcující pot, spodničky, sprchovací čepice, šerpy, šle, ramínka u dámského prádla, tílka, košílky, uniformy, výbavička pro novorozence, župan;

(26) cedulky na prádlo, háčky ke korzetům, knoflíky, korzetové kostice, krajky, krajky (pro oděvy), květiny umělé, lemování, lemovky (pro oděvy), monogramy (značky na prádlo), oděvní šňůrky, odznaky ozdobné (knoflíky), ozdobné lemování, ozdoby stříbrné (výšivky), pikoty (zoubky krajky),

podvazkové spony, spony, upínadla na podvazky, stuhy (textilní galanterie), tlapce (prýmkařské zboží), třásně, zipy, značky na prádlo;

(42) návrhářství (oděvní -), textil (zkoušení -).

4. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu bylo námitkám žalobkyně vyhověno a přihláška napadeného označení byla zamítnuta. Společnost Sockshire podala proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad.
5. Předseda Úřadu nejprve rozhodnutím ze dne 19. 11. 2021 č. j. O-566983/D21060368/2021/ÚPV rozklad zamítl společnosti Sockshire zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Přisvědčil totiž závěru Úřadu, který shledal na straně spotřebitelské veřejnosti v rozsahu shora uvedených výrobků, jež byly posouzeny jako shodné či podobné s namítanými výrobky třídy 25, resp. podobné s namítanými službami třídy 42, pravděpodobnost záměny mezi napadeným označením a namítanou ochrannou známkou. Obě označení vyhodnotil jako celkově podobná, neboť odlišnosti v podobě jejich koncových částí „ovice“, resp. „árna“ nepředstavují takovou změnu, která by u průměrného spotřebitele byla schopna vyvolat požadovaný stupeň odlišení.
6. Žalobu, kterou společnost Sockshire podala proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 19. 11. 2021 č. j. O-566983/D21060368/2021/ÚPV, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 9. 2023, č. j. 15 A 4/2022-82 zamítl. Městský soud v Praze v zamítavém rozsudku dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel bude napadené označení i namítanou ochrannou známkou vnímat jako jedno ucelené slovo, aniž by je dělil. Rozlišovací způsobilost je proto nutné posuzovat ve vztahu k celému znění porovnávaných označení („Trenýrkárna“ a „Trenýrkovice“), nikoli k výrazu trenýrky, který není v porovnávaných označeních plně obsažen. Porovnávaná označení jsou dle názoru soudu vizuálně podobná, neboť jsou tvořena jediným slovem, mají podobnou délku a shodují se v sedmi prvních písmenech. Rozdíly v příponách nemohou vizuální podobnost vyloučit. Velmi podobný je i způsob tvorby obou slov. Ke kořenu „trenýrk“ byla připojena poměrně běžná přípona. Originalitu vzniklých neologismů zajišťuje až jejich komplexní znění. Obě označení jsou významově podobná také tím, že odkazují na místo související s trenýrkami. Argumentaci společnosti Sockshire o pálence z trenýrek či s jejich příchutí označil soud za absurdní. Poukázal též na fonetickou podobnost obou označení. V této souvislosti vycházel z rozložení slov na slabiky, obdobného počtu hlásek a dále toho, že pozornost spotřebitele i přízvuk jsou soustředěny především na slabiky „tre“ a „nýr“, jež jsou pro obě označení shodné. Posuzovaná označení, u nichž byla shledána podobnost, jsou podle Městského soudu v Praze také zaměnitelná. Vztahují se k výrobkům spadajícím do stejné kategorie, resp. ke stejným či podobným produktům, které budou nabízeny na stejných prodejních místech identickým relevantním spotřebitelům. Pravděpodobnost záměny porovnávaných označení tedy soud dovodil z výrazné míry jejich podobnosti, zápisu pro stejné (podobné) výrobky a služby a rozlišovací způsobilosti ochranné známky „Trenýrkárna“.
7. Společnost Sockshire podala proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, č. j. 15 A 4/2022-82 kasační stížnost. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) o ní rozhodl rozsudkem ze dne 12. 6. 2024 č. j. 6 As 315/2023 – 44 (dále jen „rozsudek 6 As 315/2023 – 44“) tak, že kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a současně zrušil též rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 19. 11. 2021 č. j. O-566983/D21060368/2021/ÚPV a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku 6 As 315/2023 – 44 NSS přisvědčil stěžovateli, že městský soud i žalovaný

potlačili a upozadili provázanost obou označení se slovem trenýrky. Městský soud v této souvislosti v bodě 67 kasační stížnosti napadeného rozsudku výslovně uvedl, že samotný kořen „trenýrk“ ve spotřebiteli spojitost se slovem trenýrky evokovat nebude. Tento závěr NSS nehodnotil jako nepřezkoumatelný či vnitřně rozporný, ale označil jej za nesprávný, neboť právě popisné označení trenýrky a významová i jazyková souvislost posuzovaných označení se slovem trenýrky jsou tím, na čem jsou obě označení založena. „Trenýrkárna“ i „Trenýrkovice“ sice jsou fantazijními slovními novotvary, to však neznamená, že je lze oddělit od trenýrek. Ostatně v případě takového umělého významového odštěpení by byl neudržitelný výklad, že obě označení odkazují na místo související s trenýrkami. Bez významu podle NSS není ani to, že kořen „trenýrk“ tvoří (až na jedno písmeno) téměř celé slovo trenýrky, a tedy oba výrazy se shodují celkem v sedmi písmenech z osmi. Při posuzování obou označení tedy bylo nutné zohlednit především jejich významovou (sémantickou), ale i vizuální a fonetickou neoddělitelnost od slova trenýrky.

8. Výše uvedené dle NSS znamená, že nejdelší část (totožná u obou posuzovaných výrazů) má úzkou návaznost na obecné, popisné označení výrobku, konkrétně pánského spodního prádla, jež ovšem samo o sobě postrádá v rámci dané kategorie výrobků rozlišovací způsobilost neboli distinktivitu. Při posuzování konkrétních označení je proto nutné zaměřit se v duchu výše citované judikatury ve vyšší míře na to, co je skutečně odlišuje. Odlišný přístup totiž ve výsledku vede k tomu (a ostatně nyní projednávaný případ je toho důkazem), že zápis slovní ochranné známky obsahující obecné označení výrobku či věci bez rozlišovací způsobilosti vylučuje, aby kdokoli další mohl slovní ochrannou známku obsahující v základu totožné obecné označení přihlásit a zapsat.
9. NSS podotkl, že si je vědom toho, že obě posuzovaná označení sestávají pouze z jednoho slovního prvku, a tedy nejde o složení např. více slov s různou distinktivitou nebo o složení nedistinktivního slova a distinktivního obrazového prvku. Nicméně i tak bylo s ohledem na okolnosti nyní projednávaného případu nutné přihlídnout k tomu, že posuzovaná označení jsou z velké části shodná právě a jedině tím, co je svou povahou popisné (trenýrky). Odlišný přístup by neodpovídal principu známkoprávní úpravy a jím sledovanému účelu, že popisná označení mohou volně užívat všichni, a proto je nelze zapsat jako ochrannou známku (např. rozsudek SDEU ze dne 4. 5. 1999, spojené věci C-108/97 a C-109/97, *Windsurfing Chiemsee Produktions*). V posuzovaném případě tedy bylo rozhodující právě porovnání přípon „árna“ a „ovice“, jakož i významu, který s sebou nesou. Je přitom nerozhodné, zda je akcentováno hodnocení známek jako celku, anebo po jejich částech. Přípony a význam novotvarů jsou totiž to, v čem se obě slovní označení v rámci projednávané věci odlišují, a proto hodnocení podobnosti obou výrazů musí směřovat i k těmto částem, resp. se musí v rámci celku zaměřit také na neshodující se prvky. Skutečnost, že průměrný spotřebitel bude dotčená označení vnímat především jako celek, totiž znamená, že nebude vnímat též příponu, se kterou se pojí významový posun posuzovaného označení. Celkové vyznění a působení konkrétního slova je dáno zohledněním všech jeho dílčích prvků, ať už jde o písmena, slabiky či celé morfologické prvky.
10. Jde-li o podobu přípon „árna“ a „ovice“, každá z nich má jinou délku (čtyři písmena oproti pěti) a skládá se též ze zcela jiných písmen. Při spojení s kořenem slova sice oba slovní výrazy působí podobně, tato podobnost je však založena především na shodě kořene, který se úzce pojí s nedistinktivním výrazem „trenýrky“, jak již bylo uvedeno výše. Jiné přípony s sebou nesou též jiné zvukové (fonetické) znění obou označení při jejich vyslovení. To se projevuje především v přidání třetího písmene „r“ u přípony „árna“, které dodává označení

„Trenýrkárna“ charakteristickou zvukovou koncovkou oproti označení „Trenýrkovice“. Ve fonetickém i vizuálním projevu se rovněž projevuje rozdílný počet slabik: čtyři (Tre-nýr-kár-na) oproti pěti (Tre-nýr-ko-vi-ce). S odlišným složením slabik souvisí též výrazný rozdíl přechodu mezi kořenem „trenýrk“ a příponou. Poslední písmeno kořene je totiž v případě staršího označení zahrnuto do slabiky „kár“, zatímco u novějšího do slabiky „ko“, což dává oběma výrazům v kombinaci s dalšími slabikami při jejich vyslovení i jinou melodii či rytmus. Tyto odlišnosti nelze při posuzování vzájemné podobnosti označení potlačit zjednodušeným konstatováním, že je nutné označení vnímat jako celek, jak to učinil městský soud i žalovaný. Vizuální a fonetická podobnost označení totiž vychází především z té části, jejíž rozlišovací způsobilost je kvůli spojitosti s nedistinktivním výrazem přinejmenším omezená. V částech, v nichž se označení neshodují, naopak NSS shledává takovou odlišnost, kterou bez obtíží průměrný spotřebitel zaznamená. Při celkovém hodnocení podoby a znění označení proto nelze vyslovit závěr o jejich podobnosti natolik jednoznačně, jak to učinili žalovaný a městský soud, neboť podobnost má v daném případě řádově nižší intenzitu.

11. NSS přisvědčil stěžovateli i v tom, že závěr městského soudu a žalovaného, že označení jsou sémanticky podobná, neboť odkazují na fantazijně nazvané místo související s trenýrkami, je příliš zevšeobecňující. Oba výrazy sice mají naznačenou povahu, avšak právě významem přípon a jejich obecným užíváním v jazyce se nezanedbatelným způsobem odlišují. Přípona „árna“ je běžně součástí názvu výroben, prodejen či v obecném jazyce místností či budov spojených s charakteristickou věcí či činností. Vedle pojmů zmíněných stěžovatelkou (např. sýrárna či kočárkárna) lze příkladmo uvést také mlékárnu (podnik zpracovávající mléko), kužárnu (místnost určená ke kouření), sušárnu (místnost určená k sušení prádla) či vodárnu (zařízení k uskladnění, zpracování a dodávce vody). Oproti tomu přípona „ovice“ slouží k vytváření názvu sídel či obcí odvozených zpravidla od osobních jmen (za všechny např. název Janovice, kterých se nachází na území České republiky hned několik, nebo název Janoslavice, který je naopak v České republice unikátní), alternativně názvů destilátů (pálenek). V tomto kontextu NSS podotkl, že ani odmítnutí posledně uvedeného významu jako absurdního ve spojení s trenýrkami nepovažuje za nepřezkoumatelné, jak namítá stěžovatelka. Městský soud označením uvedené argumentace za absurdní zřetelně vyjádřil důvod, proč ji nezohlednil. Nicméně i toto hodnocení je nutno považovat za zjednodušující a zkratkovité. Ačkoliv je totiž konotace „Trenýrkovice“ s destilátem méně pravděpodobná, zdaleka není mimo hranici fantazie průměrného spotřebitele na tuzemském trhu. Nejedná se totiž pouze o výklad, dle kterého by se mělo jednat o pálenku vyrobenou z trenýrek, ale např. i o to, že s konzumací pálenky mohou být spojeny následky např. v podobě prasknutí či spadnutí trenýrek.
12. Významová (sémantická) distinkce mezi označeními je tedy dostatečná, resp. míra podobnosti není natolik výrazná, jak dovodil městský soud a žalovaný. Průměrný spotřebitel totiž s výrazy utvořenými oběma příponami, tj. nacházejícími se v obou významových kategoriích, přichází do styku velmi často a je schopen velmi dobře a citlivě vnímat, rozpoznat a rozlišit rozdíl v jejich významu. Na jedné straně stojí prodejna trenýrek či *fabrika* na trenýrky, na straně druhé název sídla odvozený od někoho s trenýrkami ve jméně či od proslulosti spojené s trenýrkami. Obě varianty jsou čistě fantazijní, přičemž platí, že mezi nimi existuje určitá míra podobnosti, avšak právě schopnost průměrného spotřebitele pojmut a rozpoznat rozdíl ve významu je v daném případě při posuzování podobnosti obou výrazů rozhodující.

13. Obě posuzovaná označení jsou tedy celkově dostatečně odlišitelná tak, aby u veřejnosti nevyvolala nebezpečí záměny. V případě pánského spodního prádla (trenýrek) pak má starší ochranná známka také nižší rozlišovací způsobilost z toho důvodu, že je odvozena od obecného popisného označení „trenýrky“. Z vizuálního a fonetického hlediska poukázal NSS především na odlišnost koncových částí označení a na to, jak přípony změny celkový rytmus a zvukovou charakteristiku obou označení. Ohledně sémantického odlišení je pak podstatné, že významový rozdíl není nutné jakkoli složitě zjišťovat, jelikož plyne z běžně užívaného jazyka. Průměrný spotřebitel se totiž s příponami „árna“ a „ovice“ pravidelně setkává a rozumí tomu, co znamenají a co s sebou významově nesou (viz předchozí body tohoto rozsudku). Rozdíly jsou natolik významné, že je nepřeváží ani jistá povědomost trhu o starším označení, na kterou poukázala osoba zúčastněná. Obě označení tak sice směřují na podobné či přímo stejné výrobky, avšak jejich podobnost nedosahuje takové míry, aby spotřebitel mohl být ohledně původu relevantních výrobků uveden v omyl. Pravděpodobnost záměny je totiž dána až v případě kumulativního splnění obou zákonem stanovených podmínek, a to jednak shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a jednak shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb (viz např. již citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 2 As 96/2015-59, bod 62). (poznámka: zvýraznění textu podtržením bylo doplněno Městským soudem v Praze)
14. Po nabytí právní moci rozsudku 6 As 315/2023 – 44 ve věci opětovně rozhodoval předseda Úřadu. Ten napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že námitky podané žalobkyní proti zápisu napadeného označení se zamítají a toto označení se postupuje k zápisu do rejstříku ochranných známek. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu shrnul dosavadní průběh řízení a v rámci věcného posouzení nejprve konstatoval, že společnost Sockshire rozkladem nenapadla závěry orgánu prvního stupně o shodnosti nebo podobnosti napadených výrobků v porovnání s namítanými výrobky z téže třídy, resp. o podobnosti napadených výrobků s namítanými službami zařazenými ve třídě 42. Rozkladové výtky nebyly vzneseny ani proti vymezení tzv. průměrného spotřebitele, jak jej definoval orgán prvního stupně, tj. jako širokou laickou spotřebitelskou veřejnost s průměrnou obezřetností (běžní zákazníci u spotřebitelského zboží), dále jako osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží nebo služeb, popřípadě podnikatelské subjekty, jež dané zboží využívají ke své obchodní činnosti. Podstatou rozkladových výhrad je tvrzená nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, dále nesouhlas s hodnocením podobnosti napadeného označení s namítanou ochrannou známkou, a to ze všech posuzovacích hledisek, potažmo nesouhlas s výsledkem posouzení existence pravděpodobnosti záměny.
15. Předseda Úřadu neshledal prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným, a pokud jde o porovnání napadeného označení „Trenýrkovice“ s namítanou ochrannou známkou „Trenýrkárna“, zdůraznil vázanost právním názorem vysloveným v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, jehož závěry týkající se posouzení sémantické, vizuální a fonetické (ne)podobnosti obou označení podrobně citoval. Na jejich základě dovodil, že napadené označení jako celek není ze sémantického hlediska shodné ani podobné s namítanou ochrannou známkou. Sémantická souvislost s trenýrkami není pro závěr o jejich podobnosti dostačující, neboť přípony navazující na shodný kořen slova obou označení posouvají jejich celkový význam ve smyslu jejich odlišného vnímání průměrným spotřebitelem tak, jak v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 prezentoval NSS.

16. Co se týče vizuálního hlediska, je podle předsedy Úřadu při porovnání obou označení třeba vyjít z toho, že jejich úvodní vizuálně shodná část „Trenýrk“ vykazuje přinejmenším značně omezenou distinktivnost, jak ve svém rozsudku akcentoval NSS. Proto lze za příléhavý označit i odkaz přihlašovatele (Sockshire) na závěr obsažený v bodu 15 rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46. S touto výhradou tedy není možné považovat za určující východisko ovlivňující posouzení orgánu prvního stupně, tj. že na tuto koncovou pozici slovních prvků však nebude primárně zaměřena pozornost průměrného spotřebitele. V daném případě tak nelze vycházet z toho, že průměrný spotřebitel přikládá větší význam počátkům obou označení. Z objektivního posouzení obou označení „Trenýrkovice“ a „Trenýrkárna“ je patrná vizuální shoda v úvodní části o délce sedmi písmen. Tato část prostorově zabírá většinu délky obou označení z celkového počtu dvanácti, resp. jedenácti písmen. Jak konstatoval NSS, vizuálně odlišné koncové části „ovice“ a „árna“, jež průměrný spotřebitel nepochybně zaznamená, mají odlišný počet písmen (pět, resp. čtyři). Obě porovnávaná označení sice vykazují očividné znaky podobnosti, nicméně ty jsou založeny na jejich téměř nedistinktivním začátku, a proto je třeba jako určující pro odlišení obou označení vnímat jejich rozdílné koncové části. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem předseda Úřadu konstatoval nesprávnost závěru orgánu prvního stupně o výrazné vizuální podobnosti porovnávaných označení. Obě označení sice mají vizuálně podobné charakteristiky, avšak s přihlédnutím k takřka nedistinktivnímu shodnému počátku a odlišné koncové části podstatně ovlivňující celkové vnímání je třeba jejich jistou podobnost považovat za nezávadnou, neboť ta spočívá v části, jež není zásadní z hlediska vnímání průměrného spotřebitele, resp. nehraje určující roli při porovnání označení.
17. V rámci porovnání posuzovaných označení z fonetického hlediska předseda Úřadu opět jako na východisko odkázal na závazné závěry NSS postihující zjištěné fonetické vlastnosti obou označení, jež lze členit na slabiky „Tre-nýr-ko-vi-ce“ a „Tre-nýr-kár-na“. Při nulové až velmi omezené distinktivnosti společné (a tedy totožné) úvodní části (rozdělené na dvě slabiky „Tre-nýr“) nabývají na důležitosti jejich následující foneticky zcela odlišné části (a to jak z hlediska počtu slabik i obsažených souhlásek a samohlásek), jež výrazně ovlivňují rytmus i celkovou reprodukci. Podstatnou roli ve zvukové stopě napadeného označení hraje i absence souhlásky „r“ v její koncové části, což činí její výslovnost méně „tvrdou“ či „důraznou“, než jak tomu je u namítané ochranné známky. Větší počet slabik ovlivňuje výslovnost napadeného označení, činí jeho reprodukci (ve smyslu melodie či rytmu) delší a má jiné nároky na vyslovení (např. na pohyb mluvidel a kladení přízvuku) ze strany průměrného spotřebitele. Foneticky odlišný závěr obou označení průměrný spotřebitel bez obtíží postřehne jak při vyslovení, tak i při jejich zaslechnutí. Předseda Úřadu proto konstatoval jistou podobnost napadeného označení s namítanou ochrannou známkou, kterou nicméně nelze považovat za foneticky závadnou, protože spočívá v úvodních dvou slabikách, jež jsou nadány jen velmi omezenou rozlišovací způsobilostí. K tomu navíc přistupuje odlišná výslovnost v druhé polovině obou označení.
18. Při přezkumu správnosti závěru orgánu prvního stupně o podobném vjemu, který získá spotřebitelská veřejnost při kontaktu s porovnávanými označeními z hlediska celkového dojmu, předseda Úřadu dospěl ke stanovisku, které bylo výrazně poznamenáno závazným právním názorem plynoucím z rozsudku 6 As 315/2023 – 44, v němž NSS v dané souvislosti konstatoval, že *obě posuzovaná označení jsou tedy celkově dostatečně odlišitelná*. Z rekapitulace závěrů učiněných při porovnání napadeného označení „Trenýrkovice“ s namítanou ochrannou známkou „Trenýrkárna“ vyplývá jejich zjištěná sémantická nepodobnost. Z hlediska vizuálního a fonetického mají tato označení identický úvod, který je však

přínejmenším velmi limitně distinktivní a na něž navazují vzhledově i výslovnostně odlišné závěry (přípony). Z těchto hledisek tedy označení dílčí podobnost vykazují, nicméně tu nelze pokládat za rozhodnou právě z důvodu téměř nedistinktivního společného počátku. V souvislosti s hodnocením toho, zda jsou porovnávána označení celkově podobná či nikoli, předseda Úřadu upozornil též na tzv. zásadu neutralizace, která byla formulována v bodě 54 rozsudku SDEU ve věci T-292/01 (*Významové rozdíly, které odlišují předmětná označení, působí do značné míry proti jejich vizuální a fonetické podobnosti. Aby nastalo takové působení, musí mít alespoň jedno z předmětných označení v očích relevantní veřejnosti jasný a specifický význam, takže jej veřejnost bude schopna ihned postřehnout. Je nerozhodné, zda tento význam má či nemá souvislost s vlastnostmi výrobků či služeb, pro něž je předmětné označení přihlašováno, neboť tato skutečnost nemá vliv na to, zda relevantní veřejnost bude schopná ihned postřehnout význam označení. K do značné míry zneutralizování vizuální a fonetické podobnosti označení postačí, pokud pouze jedno ze srovnávaných označení má takový ihned uchopitelný význam, ať už má druhé ze srovnávaných označení jiný význam nebo nemá význam žádný*). Podle předsedy Úřadu jsou parametry citované zásady na předmětnou věc plně aplikovatelné, neboť ve smyslu rozsudku 6 As 315/2023 – 44 byl mezi oběma označeními zjištěn dostatečný sémantický rozdíl. Jejich význam je jasný a spotřebitelskou veřejností snadno postřehnutelný, plyne z běžného jazyka a neskýtá pochybnosti o jeho možné významové interpretaci. Takto koncipovaná sémantická odlišnost/nepodobnost je způsobilá neutralizovat či překlenout dílčí vizuální a fonetickou podobnost, která je navíc založena na společné, takřka nedistinktivní části „Trenýr(k)“. Proto předseda Úřadu na rozdíl od orgánu prvního stupně dospěl k závěru o nepodobnosti napadeného označení s namítanou ochrannou známkou z hlediska celkového dojmu.

19. Rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky, která je jedním z důležitých kritérií, jež je nezbytné vzít v úvahu při hodnocení existence pravděpodobnosti záměny, orgán prvního stupně vyhodnotil jako dostatečnou. Podle předsedy Úřadu je však tento závěr nesprávný s ohledem na závazný právní názor vyplývající z rozsudku 6 As 315/2023 – 44, v jehož bodě 27 NSS uvedl, že *(v) případě pánského spodního prádla (trenýrek) pak má starší ochranná známka také nižší rozlišovací způsobilost z toho důvodu, že je odvozena od obecného popisného označení „trenýrky“*. Pro namítané výrobky ze třídy 25 (vesměs různé druhy spodního prádla s příslušenstvím), v porovnání s nimiž orgán prvního stupně posoudil všechny napadené výrobky z téže třídy jako shodné či podobné, je nutno inherentní rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky pokládat za nižší.
20. Předseda Úřadu shrnul, že všechny napadené výrobky jsou shodné či podobné s namítanými výrobky zapsanými v téže třídě; úroveň pozornosti, obezřetnosti a opatrnosti relevantního spotřebitele je *obvyklá* a může být až *vyššího stupně*; napadené označení je z hlediska celkového dojmu nepodobné s namítanou ochrannou známkou; inherentní rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky je nižší. Rozsudek 6 As 315/2023 – 44 obsahuje v souvislosti s hodnocením existence pravděpodobnosti záměny následující závazné závěry: *„Obě posuzovaná označení jsou tedy celkově dostatečně odlišitelná tak, aby u veřejnosti nevyvolala nebezpečí záměny. (...) Obě označení tak sice směřují na podobné či přímo stejné výrobky, avšak jejich podobnost nedosahuje takové míry, aby spotřebitel mohl být ohledně původu relevantních výrobků uveden v omyl.“* Při hodnocení, zda je dána existence pravděpodobnost záměny, platí, že čím nižší je rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky, tím nižší je pravděpodobnost, že relevantní spotřebitelé s ní zamění napadené označení, resp. produkty opatřené kolizními označeními. Uvedené lze vztáhnout i na předmětnou věc. Nižší rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky je dána její úvodní částí

„Trenýr(k)“, kterou s ní má napadené označení společnou, přičemž navazující části těchto označení jsou odlišné a oběma označením dodávají potřebnou distinktivnost. K tomu navíc přistupuje významná skutečnost, která sama o sobě vylučuje existenci pravděpodobnosti záměny. Mezi napadeným označením a namítanou ochrannou známkou totiž nebyla zjištěna taková podobnost, jež by byla způsobila u relevantní veřejnosti vyvolat pravděpodobnost záměny, a to ani v rozsahu pravděpodobnosti asociace. Na základě provedeného přezkumu prvostupňového rozhodnutí tedy předseda Úřadu shledal, že nebyly splněny podmínky nutné k závěru o pravděpodobnosti záměny mezi kolidujícími označeními ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ. S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že orgán prvního stupně rozhodl nesprávně, když přihlášku napadeného označení „Trenýrkovice“ zamítl v celém rozsahu. Proto byl předseda Úřadu nucen změnit výrok prvostupňového rozhodnutí, námitky podané žalobkyní v celém rozsahu zamítnout a přihlášku napadeného označení postoupit do rejstříku k zápisu.

21. Předseda Úřadu označil v napadeném rozhodnutí za nerozhodné poukazy, komentáře a vyvozené závěry obou účastníků, jež se týkají jiných řízení před Úřadem. Nerelevantním je tedy podle něj pravomocně skončené námitkové řízení ve věci přihlášky slovní ochranné známky jednatele společnosti Sockshire pana P. J. ve znění „Trenýrkovice“, zn. sp. O-552147 (nyní zapsané ochranné známky č. 379483) i společností Sockshire akcentovaná možná kolize přihlašované slovní ochranné známky žalobkyně ve znění „Trenýrkovice“, zn. sp. O-572394 (nyní již zapsané pod č. 403404) s výše uvedenou zapsanou ochrannou známkou jednatele společnosti Sockshire. Předmětem tohoto řízení není posuzování probíhajícího konkurenčního boje mezi těmito subjekty, tvrzené zneužívání práva ani údajná nedobrá víra kohokoli z nich. Orgán prvního stupně k těmto skutečnostem v souladu s právními předpisy nepřihlížel a přistoupil k meritornímu projednání námitek podaných proti zápisu napadeného označení do rejstříku ve smyslu uplatněného námitkového důvodu.

III. Žaloba

22. Žalobkyně v žalobě vyjádřila přesvědčení, že nesprávný a vadami trpícími je již rozsudek 6 As 315/2023 – 44 a právní názory NSS pro dané oblasti v něm uvedené, jimiž NSS zavázal předsedu Úřadu, a tudíž je s ohledem na závazný charakter právního názoru NSS promítnutého i do úvah a závěrů předsedy Úřadu nesprávné a vadné i napadené rozhodnutí.
23. Prvním důvodem věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí je podle žalobkyně to, že vychází z nesprávného závěru NSS vyjádřeného v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, jenž nezohledňuje při posuzování zaměnitelnosti namítané ochranné známky a napadeného označení hledisko průměrného spotřebitele. Závěr, že jsou posuzovaná označení tvořena více slovními prvky, vyplývá z absence zohlednění hlediska průměrného spotřebitele dotčených výrobků, což je osoba přiměřeně informovaná a přiměřeně pozorná a obezřetná, která má jenom zřídka možnost přímo srovnat různé ochranné známky, a tak se musí spoléhat na nedokonalou představu o nich, která jí zůstala v paměti. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její různé detaily. Nemá čas ani důvod podrobně obě označení zkoumat; závěr o jejich podobnosti si udělá během několika málo vteřin na základě vizuálního, fonetického, nebo sémantického vjemu a z hlediska celkového dojmu, kterým tato označení působí. NSS ale při porovnávání vizuální a fonetické podobnosti obou označení nevycházel z toho, jak daná označení skutečně vypadají a skutečně znějí jako celek, ale porovnání provedl z hlediska jejich tvrzeného rozdělení na více prvků – tj. Trenýrk-árna a Trenýrk-ovice, respektive dokonce selektivního porovnání koncovek daných označení, aniž by blíže zdůvodnil, na čem tuto úvahu o jednání

průměrného spotřebitele, kterou se navíc odklání od ustálené judikatury, zakládá. Takovéto porovnání naprosto neodpovídá stylu vnímání označení ze strany průměrného spotřebitele, který čte zleva doprava a poslouchá označení od začátku do konce, přičemž dle ustálené judikatury klade vyšší důraz právě na (zde shodný) začátek označení. Vytvořením umělého konstruktů o víceprvkovém označení byla obě označení vytržena z kontextu skutečného vnímání průměrného spotřebitele a zjištěná vizuální a fonetická podobnost obou označení byla zcela upozaděna, respektive byly selektivně akcentovány údajné argumenty svědčící o tvrzené nepodobnosti označení. Závěr o celkové nepodobnosti kolidujících označení je v důsledku toho věcně nesprávný. NSS takto postupoval, přestože ve svých rozhodnutích opakovaně zdůrazňuje nutnost posouzení podobnosti porovnávaných označení z vizuálního, fonetického a všech dalších relevantních hledisek ze strany průměrného spotřebitele.

24. Druhým důvodem věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí je dle žalobkyně to, že vychází z nesprávného závěru NSS, jenž rozdělil *jednotlivé prvky slovních prvků a ochranné známky na více slovních prvků Trenýrk-árna, Trenýrk-ovice* (sic) a nezohlednil hledisko posouzení zaměnitelnosti těchto prvků jako celku, a to (i) vzájemně namítané ochranné známky a napadeného označení, (ii) vůči výrobkům a službám, které mají být napadeným označením a namítanou ochrannou známkou chráněny. Rozlišovací způsobilost označení se vždy posuzuje ve vztahu k výrobkům a službám, na které se toto označení vztahuje. Na to však NSS v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 rezignoval a k totožné rezignaci byl následně nucen i předseda Úřadu při vydání napadeného rozhodnutí.
25. V případě rozhodnutí Tribunálu ve věci T-117/02, CHUFACIT, na kterém NSS staví svou argumentaci, se dle žalobkyně jednalo o zcela specifický případ, který se odlišuje od ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Tribunál posuzoval registraci označení „CHUFACIT“ pro ořechy, přičemž starší ochranná známka „CHUFI“ byla taktéž chráněna pro ořechy. Ve španělském jazyce prvek „CHUFA“ v překladu znamená tygří ořech. Přihlašované označení a relevantní ochranná známka byly tedy obě chráněny pro stejné výrobky a služby – ořechy. Z tohoto důvodu Tribunál judikoval, že prvek „CHUF“ ve smyslu ořech je pro výrobky u obou ochranných známek nedistinktivní, protože je popisný pro chráněné výrobky a služby - ořechy. Stejný postup ale není možné uplatnit na nyní projednávanou věc, protože slovní prvek „TRENÝRK“ není popisným prvkem ve vztahu ke všem zapsaným výrobkům ve třídách 25 a 26 a ve vztahu k zapsaným službám ve třídě 42 namítané ochranné známky, ani napadeného označení. NSS v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 konstatoval nízký stupeň rozlišovací způsobilosti písmen „trenýrk“ vůči výrobkům a službám a zabýval se posouzením dalších prvků napadeného označení a namítané ochranné známky, aniž by se vypořádal s tím, že písmena „trenýrk“ v žádném případě nepopisují zbytek seznamu výrobků a služeb, pro něž je namítaná ochranná známka zapsána. Aplikovat stejný typ posouzení jako v případě CHUFACIT tak v nyní projednávané věci není možné, protože fantazijní prvek „trenýrk“ v případě namítané ochranné známky „Trenýrkárna“ není s ohledem na zapsané výrobky a služby popisný. Jedná se tedy o dominantní prvek celého označení pro účely posouzení jeho zaměnitelnosti s napadeným označením.
26. Rozdělení označení na jednotlivé prvky a jejich zkoumání má své opodstatnění při posuzování sémantické podobnosti obou označení a podobnosti z hlediska celkového dojmu, nikoliv při porovnávání označení z hlediska vizuálního a fonetického (viz např. rozsudek CHUFACIT, body 50-54).

27. Z výše uvedeného dle žalobkyně plyne, že vizuální a fonetická podobnost posuzovaných označení z pohledu průměrného spotřebitele byla nepřipustně upozaděna. Správně zhodnocena ovšem nebyla ani sémantická podobnost označení, když NSS dovedl, že pro průměrného spotřebitele nebude problém pojmut a rozpoznat rozdíl v obou označeních. Sám však v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 uvedl, že Trenýrkárna bude vnímána jako „*prodejna trenýrek nebo fabrika na trenýrky*“, čili místo, kde jsou trenýrky dostupné, a Trenýrkovice jako sídlo odvozené od někoho s trenýrkami ve jméně nebo odvozené od proslulosti spojené s trenýrkami, neboli opět místo odvozené od trenýrek, čili v obou případech jsou to místa nějakým způsobem zcela imanentně spojená s trenýrkami. Předchozí závěry Úřadu a Městského soudu v Praze, že označení jsou sémanticky podobná, neboť odkazují na fantazijně nazvané místo související s trenýrkami, přitom byly ze strany NSS označeny jako příliš zevšeobecňující. Tyto závěry však daleko lépe reflektují ustálenou judikaturu ve věci průměrného spotřebitele a realitu odehrávající se na trhu, kdy jsou spotřebitelé zahlceni označeními a reklamou a v průměru jsou jim ochotni věnovat jen zanedbatelné množství času v rozsahu několika málo vteřin. NSS sice v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 připustil určitou míru podobnosti porovnávaných označení z hlediska sémantického, nesprávně ale dále míru jejich rozdílnosti z tohoto hlediska označil jako dostatečnou. Jeho závěr o nepodobnosti posuzovaných kolizních označení je z výše uvedených důvodů věcně nesprávný. NSS takto postupoval, jak sám vyjádřil, z obavy, že by zápis slovní ochranné známky obsahující obecná označení výrobku či věci bez rozlišovací způsobilosti mohl vyloučit, aby kdokoli další mohl slovní ochrannou známku obsahující v základu totožné obecné označení přihlásit a zapsat, což by neodpovídalo principu známkoprávní úpravy a jím sledovanému účelu, že popisná označení mohou volně užívat všichni, a proto je nelze zapsat jako ochrannou známku (viz body 20 a 21 rozsudku 6 As 315/2023 – 44). Namítaná ochranná známka „Trenýrkárna“ však není obecným označením výrobku či věci, ani popisným označením - jedná se o fantazijní označení vytvořené ze slova „trenýrky“ a přípony „árna“, které bylo v rejstříku ochranných známek v době své registrace zcela osamocené, a tedy unikátní.
28. Třetím důvodem věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí je skutečnost, že se NSS opíral o judikaturu, která na posuzovaný případ neměla být aplikována. Nesprávně vycházel ze svého rozsudku ze dne 10. 3. 2023 č. j. 10 As 101/2021 - 56, *EVA*, ačkoliv skutkové okolnosti případu řešeného tímto rozsudkem neodpovídají skutkovým okolnostem nyní projednávané věci. Ve zmíněném rozsudku č. j. 10 As 101/2021-56, *EVA* šlo o posouzení dvou ochranných známek, starší slovní ochranné známky EVA a pozdější obrazové ochranné známky sestávající ze slovního prvku „eva“ a grafických (obrazových) prvků. NSS v něm na základě konstatované nízké rozlišovací způsobilosti slovního prvku EVA/eva ve vztahu k výrobkům ve třídě 25 posuzoval, jestli grafické (obrazové) prvky jsou nebo nejsou schopny tato předmětná označení z pohledu průměrného spotřebitele dostatečně odlišit. V nyní projednávané věci je však řešena podobnost dvou označení, která jsou z hlediska průměrného spotřebitele vnímána jako celek. Ani v jednom z nich nejsou přítomny další prvky, které by bylo možné zkoumat za účelem zjištění, jestli dokážou posuzovaná označení z pohledu průměrného spotřebitele dostatečně odlišit. Rozsudek NSS č. j. 10 As 101/2021-56, *EVA* proto není pro danou věc relevantní. Navíc je dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelný, protože NSS v bodech 46-47 tohoto rozsudku vychází ze společného prohlášení Úřadů pro ochranné známky v Evropské unii o společné praxi týkající se relativních důvodů pro zamítnutí – pravděpodobnosti záměny, která není právně závazná. Není možné vycházet z nezávazných pravidel, když existují závazná rozhodnutí SDEU, která je třeba respektovat.

29. Žalobkyně v této souvislosti zdůraznila, že je-li posuzována rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky jako celku, je třeba brát v úvahu, že tato známka má alespoň minimální vnitřní rozlišovací způsobilost. Starší ochranné známky, ať už ochranné známky Společenství/EU nebo národní ochranné známky, mají „domněnku platnosti“.
30. Pokud jde o porovnání výrobků a služeb, NSS v bodě 16 rozsudku 6 As 315/2023 – 44 konstatoval, že v projednávané věci strany nečiní sporným, že obě označení se týkají stejných či velmi podobných výrobků. Toto však v rámci posuzování existence pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitelské veřejnosti nijak nezohlednil, což představuje další věcnou vadu jeho rozsudku.
31. Co se týče pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení na straně spotřebitele, žalobkyně namítla, že jestliže NSS v bodě 27 rozsudku 6 As 315/2023 – 44 připustil „jistou povědomost trhu o starším označení“, měl její existenci zároveň ve svém rozhodnutí zohlednit, což neudělal. Jestliže je totiž dána povědomost trhu o starším označení, tj. o namítané ochranné známce, je zároveň vyloučeno, aby toto starší označení mělo nízký stupeň rozlišovací způsobilosti. NSS při svém posouzení pravděpodobnosti záměny obou označení také zcela opomenul zvážit, zda nehrozí pravděpodobnost asociace označení Trenýrkovice s namítanou ochrannou známkou ze strany spotřebitelské veřejnosti. Vyjdeme-li totiž z pozice průměrného spotřebitele, která je v posuzovaném případě rozhodující a se kterou je spojena neochota věnovat se označením do detailu a delší čas, vyvstává obava, navíc podpořená povědomostí trhu o starším označení, že spotřebitelé přečtou prvních 7 písmen označení a automaticky si ho spojí s označením, které znají, tedy s namítanou ochrannou známkou, která oproti napadenému označení požívá na trhu v dané oblasti obecně proslulosti a známosti u veřejnosti. Průměrný spotřebitel nebude mít jediný důvod se domnívat, že k sobě obě známky nepatří, neboť z hlediska celkového dojmu označení Trenýrkovice zcela zjevně navazuje na namítanou ochrannou známkou Trenýrkárna, kterou opisuje s jediným rozdílem, jímž je použití jiné koncovky. Žalobkyně k tomu dodala, že na hrozící nebezpečí asociace upozorňovala již ve svých námitkách ze dne 10.02.2021.
32. Žalobkyně má za to, že NSS také zcela opomenul zohlednit kompenzační princip uvedený v rozsudku SDEU ve věci C-39/97 *Canon*, dle kterého celkové posouzení pravděpodobnosti záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi příslušnými faktory, zejména podobnost mezi ochrannými známkami a mezi těmito výrobky nebo službami. V souladu s tím může být menší míra podobnosti mezi těmito výrobky nebo službami vyvážena větší mírou podobnosti mezi ochrannými známkami a naopak.
33. Následně žalobkyně v žalobě provedla vlastní rozbor podobnosti obou označení z hlediska vizuálního, fonetického i významového. K vizuálnímu hledisku uvedla, že slovní prvky, jimiž jsou porovnávaná označení tvořena, se shodují v 7 písmenech T-R-E-N-Ý-R-K z celkových dvanácti znaků tvořících napadené označení a jedenácti znaků tvořících namítanou ochrannou známkou. Žalobkyně je přesvědčena, že tento shodný řetězec písmen T-R-E-N-Ý-R-K na začátku obou označení významně ovlivní vizuální dojem, jakým budou tato označení působit na průměrného spotřebitele. Právě začátek označení je dle ustálené judikatury místo, na které se průměrný spotřebitel nejvíce soustředí, a proto shoda v začátku označení v takto významné míře má vést ke konstatování vizuální podobnosti obou označení. Z těchto důvodů je žalobkyně přesvědčena o vysoké míře podobnosti porovnávaných označení z vizuálního hlediska. Stran hlediska fonetického žalobkyně konstatovala, že napadené označení bude vyslovováno jako „tre-nýr-ko-vi-ce“, zatímco namítaná ochranná známka bude vyslovována jako „tre-nýr-kár-na“. Porovnávaná označení

jsou shodná co do výslovnosti prvních dvou slabik „tre-nýr“, shodně po nich v obou případech následují slabiky začínající písmenem „k“. Obě označení proto budou v rozsahu prvních 7 písmen vyslovována shodně. Žalobkyně je proto přesvědčena o vysoké míře fonetické podobnosti porovnávaných označení jako celků. Ohledně sémantického hlediska pak žalobkyně uvedla, že jak v případě napadeného označení, tak v případě namítané ochranné známky se jedná o fantazijní označení odvozené od slova „trenýrky“ neboli pánského spodního prádla s volnými nohavičkami. Přestože jsou obě označení fantazijní povahy, variace na slovo „trenýrky“ je v obou případech zřejmá. Odlišnost koncovek z hlediska průměrného spotřebitele nebude hrát podstatnou roli, protože napadené označení napodobuje namítanou ochrannou známku jen s použitím rozdílné koncovky, což průměrný spotřebitel dobře rozpozná. Proto se žalobkyně domnívá, že porovnávaná označení jsou si podobná i ze sémantického hlediska.

34. Z hlediska celkového dojmu, jakým porovnávaná označení působí na průměrného spotřebitele, se jedná o vysoce podobná označení. Velmi podobná vizuální, fonetická i sémantická stránka a shodný řetězec písmen „TRENÝRK“ tvoří v obou kolizních slovních prvcích dominantní většinu ze všech přítomných znaků, což podobnost porovnávaných označení ještě umocní. Stejně tak i skutečnost, že se v obou případech jedná o shodný slovní druh (podstatné jméno). Rozdílná řada několika písmen na konci porovnávaných označení k jejich dostatečnému odlišení nepostačí. Stejně tak k němu nepostačí zvolená rozdílná koncovka, protože z hlediska celkového dojmu, jakým napadené označení působí na průměrného spotřebitele, spotřebitel ihned pozná, že se jedná o označení vycházející z namítané ochranné známky a rozdílná koncovka je zvolena pro vyloučení závěru o shodnosti obou označení. Z tohoto důvodu je žalobkyně přesvědčena o velmi vysoké míře podobnosti obou označení i z hlediska celkového dojmu.
35. Na základě výše uvedených skutečností, a to vysoké míry podobnosti porovnávaných označení ze všech relevantních hledisek a dále shodnosti, resp. podobnosti seznamů výrobků a služeb, na které se tato označení vztahují, je žalobkyně přesvědčena, že mezi oběma označeními existuje pravděpodobnost záměny včetně pravděpodobnosti asociace na straně relevantní spotřebitelské veřejnosti. Relevantní spotřebitel z okruhu široké spotřebitelské veřejnosti by se mohl domnívat, že výrobky a služby označené napadeným označením pochází od žalobkyně, nebo by si mezi nimi mohl vytvořit asociaci. Řečeno jinak, porovnávaná označení nejsou natolik odlišná, aby vedle sebe dokázala na trhu koexistovat, aniž by u běžného spotřebitele nevyvolala možnost záměny výrobků a služeb nebo záměny obou výrobců stejného druhu zboží a tím ho uváděla v omyl. Proto je třeba konstatovat pravděpodobnost záměny na straně spotřebitelské veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace.
36. Vzhledem k výše uvedenému je dle žalobkyně třeba přezkoumat, zda NSS správně vyloučil jakékoliv nebezpečí záměny mezi dotčenými označeními tím, že provedl správné vizuální, fonetické a pojmové srovnání kolidujících označení a zohlednil shodnost a vysokou podobnost výrobků, na které se obě označení vztahují. Dle názoru žalobkyně tomu tak nebylo a v důsledku věcné nesprávnosti rozsudku 6 As 315/2023 – 44 je věcně nesprávné i napadené rozhodnutí.
37. Žalobkyně dále namítla procesní vady řízení před NSS, které dle jejího názoru vedou i k vadám napadeného rozhodnutí. Zaprvé NSS vytkla, že nerespektoval vlastní rozhodnutí č. j. 2 As 52/2009 – 130 týkající se rozsahu a mezí přezkumu rozhodnutí Úřadu. Závěry v něm uvedené nyní NSS flagrantně porušil tím, že fakticky zasahuje do všech hodnotících

úvah Úřadu a tyto zásadně mění. Zadruhé vytkla NSS, že jeho rozsudek 6 As 315/2023 – 44 představuje zásadní odklon od ustálené rozhodovací praxe, přičemž podotkla, že pokud senát NSS při svém rozhodování dospěje k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí NSS, má povinnost věc postoupit k rozhodnutí rozšířenému senátu NSS. To však předmětný senát v případě rozsudku 6 As 315/2023 – 44 neučinil, a je zde tedy důvodné podezření z porušení uvedeného procesního pravidla, čímž bylo zároveň narušeno právo na spravedlivý proces, předvídatelnost soudních rozhodnutí, respektive zákaz překvapivých rozhodnutí. Zatřetí žalobkyně NSS vytkla nepřipustné posouzení odborné neprávní otázky soudem. V této souvislosti uvedla, že je otázkou, na základě jakých kritérií, která jsou navíc v rozporu s ustálenou judikaturou NSS, ale zejména i SDEU, činí NSS závěry ohledně velmi odlišného způsobu percepce kolizních označení u veřejnosti, respektive průměrného spotřebitele. Lze tak zároveň polemizovat s tím, zda se NSS nepustil nad rámec posouzení otázek právních i do posuzování otázek skutkových. V takovém případě by však měl soud vést dokazování, respektive postupovat obdobně jako při posouzení skutečnosti, k níž je třeba odborných znalostí ve smyslu § 127 občanského soudního řádu, tj. např. nechat zhotovit znalecký posudek, což však učiněno nebylo.

38. V další žalobní námitce žalobkyně poukázala na změnu skutkového stavu spočívající v tom, že po vydání rozsudku 6 As 315/2023 – 44 došlo dne 24. 7. 2024 k zápisu slovní ochranné známky ve znění „Trenýrkovice“, č. přihlášky O-572394, č. zápisu 403404, pro třídy 16, 24, 26 a 35, jejímž přihlašovatelem byla (a vlastníkem nyní je) žalobkyně. S ohledem na podobnost obou označení, jíž v určité míře nepopřel ani NSS, je tato skutečnost podle žalobkyně dramaticky významná pro rozhodnutí v nyní projednávané věci, a to i přes závazný právní názor NSS vyjádřený v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, který však nebyl činěn za tohoto stavu, ale ještě předtím, než došlo k zápisu předmětné ochranné známky Trenýrkovice přihlašované žalobkyní. Předseda Úřadu měl v rámci posouzení možnosti záměny označení Trenýrkárna a Trenýrkovice vzít do úvahy i tuto zcela zásadní skutečnost a zaměnitelnost obou označení tak posoudit i v tomto kontextu. To neučinil, ačkoliv si této skutečnosti byl evidentně vědom, když sám v napadeném rozhodnutí na str. 22 uvádí, že tato ochranná známka svědčící žalobkyni je již řádně zapsána, avšak tuto zásadní skutečnost ve svém rozhodnutí nijak nereflektoval. Totožně lze z pohledu žalobkyně namítnout i absenci zohlednění mladších ochranných známek vlastněných žalobkyní ve znění „Trenýrkárna“ v podobě slovní (č. zápisu 400704) a obrazové (č. zápisu 387667).
39. Poslední žalobní námitka, kterou žalobkyně uplatnila v žalobě, se týká absence položkového posouzení seznamu výrobků v rámci třídy 25. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na to, že společnost Sockshire jakožto přihlašovatel opakovaně v rámci svých procesních podání v dřívějších fázích řízení plédovala za to, aby Úřad hodnotil nejen podobnost přihlašovanych tříd výrobků, ale i podobnost konkrétních výrobků v dané třídě, tedy aby provedl porovnání položkového výčtu v každé přihlašované třídě. Porovnáním seznamů co do jednotlivých položek zboží přitom nelze než dospět k závěru o významné podobnosti co do přihlašovanych položek, a to navíc i ve zcela klíčovém zboží „spodní prádlo“. To však opět učiněno nebylo.

IV. Vyjádření žalovaného

40. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Je toho názoru, že v předchozím správním řízení nepochybil, protože plně respektoval závěry uvedené v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, kterými je vázán. Napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je logicky a podrobně odůvodněné.

41. Žalobkyně v žalobě napadá zmíněný rozsudek 6 As 315/2023 – 44 a brojí proti napadenému rozhodnutí z toho důvodu, že se předseda Úřadu při jeho vydání řídil závazným právním názorem NSS vysloveným v tomto rozsudku. To ovšem bylo jeho povinností. Pokud měla žalobkyně za to, že rozsudek 6 As 315/2023 – 44 je nesprávný, mohla proti němu, za předpokladu splnění podmínek vyplývajících ze zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, podat ústavní stížnost. Pokud tak neučinila, nebo pokud nebyly dány podmínky pro podání ústavní stížnosti, nelze se dle názoru žalovaného proti rozsudku 6 As 315/2023 – 44 vymezovat způsobem, jakým to činí žalobkyně.
42. Žalovaný má za to, že žalobkyni nepřísluší provádět vlastní právní posouzení předmětu sporu, vyvozovat z něj závěry v rozporu s právním názorem NSS a domáhat se jich v tomto soudním řízení. Úvahy žalobkyně, co měl a neměl NSS činit, jsou liché a postrádají jakoukoliv relevanci.
43. To, že jiná řízení před Úřadem týkající se jiných přihlašovaných označení byla pro rozhodnutí v nyní projednávané věci irelevantní, žalovaný vysvětlil žalobkyni na str. 22 napadeného rozhodnutí.
44. K námitce žalobkyně, že žalovaný měl hodnotit nejen podobnost přihlašovaných tříd výrobků, ale i podobnost konkrétních výrobků v dané třídě, a tedy provést porovnání položkového výčtu v každé přihlašované třídě, žalovaný odkázal na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že přihlašovatel (Sockshire) svým rozkladem nenapadl závěry orgánu prvního stupně o shodnosti nebo podobnosti napadených výrobků v porovnání s namítanými výrobky z téže třídy, resp. o podobnosti napadených výrobků s namítanými službami zařazenými ve třídě 42. K jeho argumentaci obsažené v replice podané dne 8. 11. 2021, kde uvedl výčet napadených výrobků, jež dle jeho názoru nevykazují podobnost s namítanými výrobky a službami, nemohl správní orgán přihlížet, neboť tyto výtky bylo možno uplatnit pouze ve lhůtě pro podání rozkladu, tj. do 1 měsíce ode dne doručení prvostupňového rozhodnutí.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

45. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 22. 7. 2025 k žalobě uvedla, že žalobkyně pouze zpochybňuje závěry rozsudku 6 As 315/2023 – 44, které jsou však závazné a nezměnitelné jak pro účastníky řízení, tak i pro Městský soud v Praze. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že NSS i žalovaný se ve svých rozhodnutích s veškerou argumentací žalobkyně již přesvědčivě vypořádali a žádná z otázek nezůstala opomenuta. NSS byl oprávněn přezkoumat závěr Úřadu o pravděpodobnosti záměny. Pravděpodobnost záměny totiž není předmětem správního uvážení žalovaného, nýbrž jde o neurčitý právní pojem, který je správní orgán povinen vyložit a aplikovat na skutkový stav v rámci právního posouzení, a proto podléhá plnému přezkumu ve správním soudnictví.
46. Osoba zúčastněná na řízení dále konstatovala, že pokud NSS v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 dovodil, že porovnávaná označení nedosahují škodlivé míry podobnosti, což je jedna z kumulativních podmínek pravděpodobnosti záměny, podobnost všech porovnávaných výrobků ve třídě 25 sama o sobě pravděpodobnost záměny obou označení založit nemůže.
47. Nezohledněním mladších ochranných známek žalobkyně v napadeném rozhodnutí žalovaný žádné veřejné právo žalobkyně neporušil. Mladších ochranných známek se žalobkyně v námitkách proti přihlášce napadeného označení ani nemohla dovolávat.

48. Co se týče skutečnosti, že po vydání rozsudku 6 As 315/2023 – 44 byla ve prospěch žalobkyně do rejstříku ochranných známek zapsána slovní ochranná známka „Trenýrkovice“, zápis č. 403404, sp. zn. O-572394, pro třídy výrobků a služeb 16, 24, 26 a 35, osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že přihláška této „predátorské“ ochranné známky byla podána teprve po podání přihlášky její slovní ochranné známky „Trenýrkovice“, přihláška č. 566983, a nepředstavuje tudíž starší ochrannou známku ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ, ze které by mohla žalobkyně dovozovat vznik pravděpodobnosti záměny mezi porovnávanými označeními. Predátorská ochranná známka však především vůbec neměla být zapsána do rejstříku ochranných známek, a to pro absenci dobré víry žalobkyně při podání její přihlášky, a nemůže proto zakládat důvod pro přehodnocení závěrů rozsudku 6 As 315/2023 – 44 ani napadeného rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti zmínila, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2024, č. j. O-572394/D24015968/ 2024/ÚPV, na jehož základě byla predátorská známka zapsána do rejstříku ochranných známek, byla podána správní žaloba k Městskému soudu v Praze, jenž dne 6. 8. 2025 rozsudkem č. j. 18 A 64/2024 – 56 žalobě částečně vyhověl a uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu zčásti zrušil.
49. Z výše popsaných důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobkyni povinnost zaplatit jí náhradu nákladů řízení.

VI. Ústní jednání před soudem konané dne 28. 8. 2025

50. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobkyně shrnula podstatu sporu a poukázala též na další řízení ve známkoprávních věcech, která vede u Úřadu a v nichž byla až do vydání rozsudku 6 As 315/2023 – 44 vždy úspěšná. Konstatovala, že v žalobě uvedla celou řadu důvodů, proč je rozsudek 6 As 315/2023 – 44 vadný a proč zároveň nemůže obstát ani napadené rozhodnutí. Proti rozsudku 6 As 315/2023 – 44 nemohla brojit ústavní stížností, neboť se nejedná o konečné rozhodnutí, a proto jí nic jiného než polemika se závěry zmíněného rozsudku nezbyvá. Za podstatnou změnu skutkových okolností pokládá žalobkyně zápis její ochranné známky ve znění Trenýrkovice, číslo zápisu 403404. Tuto skutečnost měl žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí zohlednit.
51. Žalovaný při ústním jednání zopakoval, že byl při vydání napadeného rozhodnutí vázán závěry vyjádřenými v rozsudku 6 As 315/2023 – 44. Dle jeho názoru k žádné podstatné změně poměrů po vydání zmíněného rozsudku nedošlo.
52. Osoba zúčastněná na řízení při jednání před soudem nejprve zrekapitulovala obsah svého písemného vyjádření k věci samé datovaného dnem 22. 7. 2025. Omluvila se za to, že toto vyjádření soudu zaslala teprve dne 26. 8. 2025 v odpoledních hodinách. Zdůraznila, že právní názor, který NSS zaujal v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, byl pro žalovaného v dalším řízení závazný. NSS se podle ní ve zmíněném rozsudku vypořádal se všemi námitkami žalobkyně. Následný zápis „predátorské“ ochranné známky žalobkyně ve znění „Trenýrkovice“ nemůže mít žádný vliv na posouzení zápisu napadeného označení, které je vůči této ochranné známce starší. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025 č. j. 18 A 64/2024 – 56 bylo rozhodnutí předsedy Úřadu, na jehož základě byla predátorská známka zapsána do rejstříku ochranných známek, zčásti zrušeno.
53. Soud při jednání zamítl návrh na odročení ústního jednání, který žalobkyně vznesla s poukazem na pozdní vyjádření osoby zúčastněné na řízení a skutečnost, že jí nebyla známa

existence rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025 č. j. 18 A 64/2024 – 56. S vyjádřením osoby zúčastněné na řízení ze dne 22. 7. 2025 byli účastníci při jednání seznámeni, neboť jeho podstatný obsah byl při jednání přednesen právním zástupcem osoby zúčastněné na řízení. Skutečnost, že žalobkyni není známa existence rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025 č. j. 18 A 64/2024 – 56, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nepodstatná. Uvedený rozsudek se netýká napadeného rozhodnutí, ale kolize jiných označení.

54. Soud při jednání zamítl veškeré důkazní návrhy žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze s ohledem na povahu věci rozhodnout výlučně na základě listin, které jsou obsahem správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. Obsahem správního spisu se v řízení před soudem nedokazuje (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117 nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75).

VII. Posouzení věci soudem

55. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.)
56. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
57. Podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
58. Podle § 26 odst. 3 ZOZ zjistí-li Úřad, že přihlašované označení nezasahuje do zákonem chráněných starších práv namítajícího uvedených v § 7, námitky zamítne.
59. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
60. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, 76 a 78 se použijí přiměřeně.
61. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
62. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
63. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, ke které by byl soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tedy i bez výslovně uplatněných námitek. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tato musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ovšem nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Je nutno vzít v potaz, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Ani absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

64. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem popsal důvody, které jej vedly ke změně výrokové části prvostupňového rozhodnutí spočívající v zamítnutí námitek podaných žalobkyní podle 7 odst. 1 písm. b) ZOZ proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek. Hlavním důvodem, na který přitom neopomenul poukázat, byla právě jeho vázanost právním názorem vyjádřeným v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, v němž NSS zaujal jednoznačný závěr, že porovnáváná označení jsou celkově dostatečně odlišitelná tak, aby u veřejnosti nevyvolala nebezpečí záměny. Obě označení dle názoru NSS sice směřují na podobné či přímo stejné výrobky, avšak jejich podobnost nedosahuje takové míry, aby spotřebitel mohl být ohledně původu relevantních výrobků uveden v omyl. Lze mít za to, že žalovaný se již prostřednictvím odkazu na rozsudek 6 As 315/2023 – 44 a v něm vyslovený závazný právní názor NSS dostatečně vypořádal s námitkami žalobkyně proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek.
65. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení byl zcela zásadní princip vázanosti správního orgánu právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku soudu (vydaném v téže věci), jenž je zakotven ve shora citovaných ustanoveních § 78 odst. 5 a 110 odst. 2 písm. a) s.ř.s. Nutnost respektování tohoto principu nejenže podstatným způsobem limitovala prostor, který měl předseda Úřadu při vydání napadeného rozhodnutí pro vlastní úvahy či závěry, ale je určující i pro posouzení žalobních námitek, které ve své podstatě nejsou ničím jiným než projevem nesouhlasu žalobkyně se závazným právním názorem NSS.
66. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Vázanost správního orgánu soudem vysloveným právním názorem plyne ze samotného kasačního principu ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak i řízení o kasační stížnosti. Jak konstatoval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 1. 7. 2015

č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, „jestliže krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, kterým je správní orgán vázán (a neshledal jím žalobní námitku důvodnou), znamená to, že správní orgán v navazujícím řízení nemůže posouzení této otázky změnit (vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu).“ Totéž samozřejmě platí i pro právní názor vyslovený v rozsudku, jímž NSS v řízení o kasační stížnosti současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu sám rozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti. Takovým názorem NSS je pak vázán nejen správní orgán v dalším průběhu správního řízení, ale rovněž krajský soud v řízení o případné (další) žalobě proti nově vydanému rozhodnutí odvolacího správního orgánu v téže věci.

67. Vázán svým názorem vysloveným již jednou v téže věci je zásadně i NSS, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. To zcela jednoznačně vyplývá z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, v němž NSS dovodil, že „ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k právní otázce již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzené. Nelze-li závazný právní názor podrobit kognici k námitkám účastníků, nelze tak učinit ani z iniciativy soudu. Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Tím je zaručen i požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Patří-li tyto zásady předpokládající stejné rozhodování soudu v obdobných případech k základním atributům právního státu a jsou-li naplněním zásady spravedlivého procesu, pak tím spíše musí být respektovány při opakovaném rozhodování v téže věci za situace, kdy je rozhodováno za stejných poměrů jako při předchozím rozhodnutí. Není-li tedy v dalším řízení změněn skutkový stav, nepřichází v úvahu změna aplikace práva na tento stav při rozhodování o nové kasační stížnosti.“ Nutno podotknout, že v témže rozhodnutí NSS zmínil i výjimečné situace, kdy dochází k prolomení principu závaznosti právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku NSS, jako je například změna skutkových či právních poměrů nebo podstatná změna judikatury na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí.
68. Ke kasačnímu principu spojenému se závazností právního názoru vysloveného soudy, na němž je správní soudnictví vybudováno, se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 2. 2022 č. j. 1 Azs 16/2021-50. V něm mj. konstatoval, že kasační závaznost (soudem) vysloveného právního názoru, která se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci, je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS.). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikturní excés (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019,

č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 33). Rovněž ve vztahu ke kasační závaznosti právního názoru krajského soudu lze vysledovat obdobné principy. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího. V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73).

69. Městský soud v Praze k právě uvedenému dodává, že stejný závěr musí nutně platit i pro otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí správního orgánu Nejvyšším správním soudem postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s.ř.s. V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu lze tedy i u nich přezkoumávat pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem NSS a žádný další prostor pro polemiku ohledně jejich posouzení již neexistuje.
70. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 2. 2022 č. j. 1 Azs 16/2021-50 rovněž dovodil, že je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem správních soudů vyslovených při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke správním soudům při přezkumu nového rozhodnutí. Kdyby totiž právní úprava na jednu stranu vyžadovala, aby se správní orgán řídil v novém rozhodnutí právním názorem správních soudů, avšak současně soudům umožňovala jejich právní názor při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu *libovolně* měnit, byla by tím narušena právní jistota účastníků řízení i efektivita správního soudnictví. Možný by totiž byl potenciálně nekonečný „ping-pong“ mezi správním orgánem a správními soudy, založený na neustáleném přehodnocování již jednou posouzených otázek. Takový stav by však byl krajně nežádoucí. Výklad, který kasační závaznost vztahuje i na následné řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu, odpovídá dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou krajské soudy vázány svým názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Trvá-li kasační závaznost právního názoru krajského soudu v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu, tím spíše musí trvat závaznost právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem.
71. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 2. 2022 č. j. 1 Azs 16/2021-50 shrnul výše uvedené závěry tak, že *„právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem představuje definitivní řešení dotčených otázek v konkrétní věci, které již zásadně není možné v rámci správního soudnictví revidovat, není-li naplněna některá z výjimek z kasační závaznosti. Kasační závaznost právního názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se uplatní i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu vydaného poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo správními soudy zrušeno.“*
72. Pro rozhodnutí o námitkách žalobkyně proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek bylo podstatné posouzení toho, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky vymezující námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ, tedy zda z důvodu shodnosti či podobnosti (přihlašovaného) napadeného označení se starší namítanou ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se napadené označení a namítaná ochranná známka vztahují, *existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti*, přičemž za pravděpodobnost záměny se dle uvedeného zákonného ustanovení

považuje i pravděpodobnost asociace se starší namítanou ochrannou známkou. Tato klíčová otázka byla závazným způsobem zodpovězena v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, v němž NSS dospěl k závěru o neexistenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, protože porovnávání označení jsou dle jeho názoru celkově dostatečně odlišitelná tak, aby u veřejnosti nevyvolala nebezpečí záměny. Jejich podobnost totiž nedosahuje takové míry, aby spotřebitel mohl být ohledně původu relevantních výrobků uveden v omyl. Předseda Úřadu v dalším řízení, které následovalo po vydání rozsudku 6 As 315/2023 – 44, tento závazný právní názor NSS, ze kterého bez dalšího plyne nedůvodnost námitek uplatněných žalobkyní, plně respektoval a v napadeném rozhodnutí jej převzal. Napadené rozhodnutí bylo tudíž vydáno v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS a již z tohoto důvodu jej nelze označit za nezákonné.

73. Veškerou hmotněprávní žalobní argumentaci, jež se vztahuje k posouzení klíčové otázky, zda z důvodu podobnosti napadeného označení s namítanou ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují, *existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti*, je ve světle shora citované judikatury pojednávající o závaznosti právního názoru vysloveného soudem (zde NSS) ve zrušujícím rozhodnutí vydaném v téže věci nutno označit za nadbytečnou polemiku, neboť zmíněná otázka již byla s konečnou platností zodpovězena Nejvyšším správním soudem v rozsudku 6 As 315/2023 – 44. Právní názory, ke kterým NSS v tomto rozsudku dospěl, jsou závazné nejen pro žalovaného, ale též pro Městský soud v Praze i samotný NSS. Městskému soudu v Praze tudíž nepřisluší, aby tyto (pro něj závazné) názory kasačního soudu jakkoliv posuzoval, hodnotil jejich správnost, obhajoval je nebo je jakkoliv „dovysvětloval“. Nic na tom nemění skutečnost, že žalobkyně s nimi zjevně nesouhlasí, v žalobě s nimi obšírně polemizuje a předkládá vlastní, „oponentní“ hodnocení podobnosti porovnávaných označení z vizuálního, fonetického a sémantického hlediska. Tato její žalobní tvrzení nejsou způsobilá zvrátit závaznost odlišného právního názoru NSS (a nyní též předsedy Úřadu) na stejnou otázku v téže věci. Soud nepovažuje za potřebné se k těmto tvrzením žalobkyně podrobně vyjadřovat a pro stručnost odkazuje na shora podrobně rekapitulované závěry rozsudku 6 As 315/2023 – 44 a napadeného rozhodnutí, z nichž je zřejmá neopodstatněnost žalobních tvrzení o podobnosti porovnávaných označení, která má (ve spojení s podobností výrobků, k nimž se tato označení vztahují) za následek existenci pravděpodobnosti záměny. Soud se s těmito závěry NSS a potažmo též předsedy Úřadu ztotožňuje a se souhlasnou poznámkou si je osvojuje jako vlastní.
74. K výše uvedenému je zapotřebí dodat, že v nyní projednávané věci nenastala žádná z výjimečných situací, za kterých dochází k prolomení principu závaznosti právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku NSS. Skutkově se jedná pořád o tu samou věc, tedy o posouzení důvodnosti námitek podaných žalobkyní proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ z titulu majitele starší namítané ochranné známky, a ani právní úprava či judikatura vrcholných soudních orgánů týkající se dané věci nedoznala podstatných změn.
75. Za podstatnou změnu skutkového stavu, která by mohla mít vliv na vázanost správního orgánu či soudů právním názorem vyjádřeným v rozsudku 6 As 315/2023 – 44, není možné považovat zápis slovní ochranné známky žalobkyně ve znění „Trenýrkovice“, č. přihlášky O-572394, č. zápisu 403404, k němuž mělo dle žalobních tvrzení dojít dne 24. 7. 2024, ani existenci jiných mladších ochranných známek žalobkyně ve znění „Trenýrkárna“ v podobě slovní (č. zápisu 400704) a obrazové (č. zápisu 387667), jichž se žalobkyně rovněž dovolává.

Existence těchto mladších ochranných známek žalobkyně nemění zhola nic na podstatě námitkového řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Jeho předmětem bylo výlučně posouzení střetu mezi konkrétní namítanou starší ochrannou známkou žalobkyně č. 350594 (zn. sp. O-524419) ve znění „Trenýrkárna“ a napadeným označením. Existence mladších ochranných známek žalobkyně se tohoto střetu z povahy věci týkat nemůže, neboť námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ mohou být podány výlučně z důvodu kolize přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou namítajícího.

76. Shora citované závěry rozsudku 6 As 315/2023 – 44 vydaného v téže věci, které předseda Úřadu při vydání napadeného rozhodnutí zohlednil, jak ostatně bylo jeho zákonnou povinností, prokazují ve svém souhrnu nedůvodnost veškeré žalobní argumentace, jejímž prostřednictvím se žalobkyně marně pokouší zpochybnit závěry NSS vyslovené v tomto rozsudku a potažmo též shodné závěry vyslovené předsedou Úřadu v napadeného rozhodnutí, jež se týkají (ne)podobnosti porovnávaných označení a neexistence pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitelské veřejnosti. Řečeno jinými slovy, žalobní námitky, které soud zřetelně vnímá jako projev nesouhlasu žalobkyně se závěry rozsudku 6 As 315/2023 – 44, nejsou způsobilé zvrátit zákonnost napadeného rozhodnutí, která je dána již tím, že předseda Úřadu při jeho vydání plně respektoval závazné závěry kasačního soudu. Těmito závěry je při rozhodování o žalobě v téže věci pochopitelně vázán také Městský soud v Praze a nemůže se od nich odchýlit. Další prostor pro polemiku o jejich správnosti zde již není (k tomu viz výše). Předseda Úřadu tedy v dané věci rozhodl v souladu se zákonem.
77. Nad rámec shora uvedeného soud pouze ve stručnosti dodává, že NSS v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 nepochybně posuzoval podobnost porovnávaných označení z pohledu průměrného spotřebitele. To je patrné již z bodu 17 zmíněného rozsudku, kde NSS odkázal na vymezení pojmu průměrný spotřebitel obsažené v rozsudku SDEU ze dne 16. 7. 1998, C-210/96, *Gut Springenheide a Tusky*, dále pak z bodu 16, kde konstatoval, že obě strany nečiní sporným, že spotřebitelé, na které porovnávaná označení cílí, budou zpravidla pozorní a obezřetní, a též z bodů 22, 24, 25, 26 či 27, ve kterých NSS při hodnocení věci samé rovněž užil sousloví „průměrný spotřebitel“, z jehož perspektivy věc posuzoval.
78. Rozsudek 6 As 315/2023 – 44 neobsahuje závěr, že posuzovaná označení jsou tvořena více slovními prvky. V jeho bodě 21 naopak NSS výslovně uvedl, že si je vědom toho, že obě posuzovaná označení sestávají pouze z jednoho slovního prvku. Argumentace žalobkyně o vytvoření umělého konstruktu o víceprvkovém označení, s jehož pomocí byla obě označení vytržena z kontextu skutečného vnímání průměrného spotřebitele, již z tohoto důvodu neobstojí. Totéž platí i pro tvrzení žalobkyně, že NSS rozdělil jednotlivé slovní prvky porovnávaných označení na více slovních prvků.
79. Nesouhlas žalobkyně s tím, z jakých judikatorních východisek NSS při vydání rozsudku 6 As 315/2023 – 44 vycházel, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezvýznamný. Městskému soudu v Praze nepřísluší, aby jakkoliv hodnotil aplikovatelnost jednotlivých judikátů, která NSS při rozhodování v této věci zohlednil.
80. Tvrzením, že namítaná ochranná známka „Trenýrkárna“ není obecným označením výrobku či věci ani popisným označením, neboť se jedná o fantazijní označení vytvořené ze slova „trenýrky“ a přípony „árna“, které bylo v době své registrace v rejstříku ochranných známek unikátní, se žalobkyně marně pokouší zvrátit závěr NSS (převzatý následně předsedou Úřadu), že popisné označení trenýrky a významová i jazyková souvislost obou

posuzovaných označení se slovem trenýrky jsou tím, na čem jsou obě označení založena. To, že se jedná o fantazijní slovní novotvary, neznamená, že je lze oddělit od trenýrek.

81. To, že namítaná ochranná známka žalobkyně má (alespoň minimální) vnitřní rozlišovací způsobilost, nebylo rozsudkem 6 As 315/2023 – 44 ani napadeným rozhodnutím nijak zpochybněno. Zpochybněno nebylo ani to, že porovnávaná označení se týkají shodných či velmi podobných výrobků. Tuto skutečnost vzal NSS v potaz; jeho závěr o neexistenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti je zbudován na tom, že porovnávaná označení (nikoliv tedy výrobky, k nimž se mají tato označení vztahovat) jsou celkově dostatečně odlišitelná tak, aby u veřejnosti nevyvolala nebezpečí záměny. Rozdíly mezi nimi jsou podle NSS natolik významné, že je nepřeváží ani jistá povědomost trhu o starším označení. Z právě uvedeného je zřejmé, že NSS při rozhodování v dané věci zohlednil povědomost trhu o starším označení, tj. o namítané ochranné známce.
82. Vzhledem k tomu, že NSS a stejně tak i předseda Úřadu ve svých rozhodnutích akceptovali (mezi účastníky námitkového řízení nespornou) skutečnost, že výrobky, k nimž se vztahují porovnávaná označení, jsou shodné či velmi podobné, a jejich závěr o neexistenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti se opírá o nepodobnost porovnávaných označení, nebylo důvodu, aby se Úřad zabýval podrobným porovnáváním seznamů výrobků třídy 25 co do jednotlivých položek.
83. Tím, že NSS v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 vyloučil existenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, vyloučil zároveň implicitně i pravděpodobnost asociace přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou.
84. Městský soud v Praze není, a to ani na základě žalobních námitek, oprávněn k tomu, aby hodnotil správnost či zákonnost procesního postupu NSS při vydání rozsudku 6 As 315/2023 – 44. Je-li žalobkyně přesvědčena o tom, že vydání rozsudku kasačního soudu bylo zatíženo zásadními procesními vadami, nechť takovou námitku uplatní v ústavní stížnosti, pokud k jejímu podání v budoucnu přistoupí. Řečeno jinými slovy, právním názorem vyjádřeným v rozsudku 6 As 315/2023 – 44 jsou Městský soud v Praze i předseda Úřadu při rozhodování v téže věci vázáni bez ohledu na případné procesní vady, ke kterým při jeho vydání došlo. K námitce žalobkyně, že NSS nerespektoval své vlastní rozhodnutí v podobě rozsudku ze dne 30. 4. 2010 č. j. 2 As 52/2009 – 130 týkající se rozsahu a mezí přezkumu rozhodnutí Úřadu, soud pouze na okraj uvádí, že žalobkyní zmiňované rozhodnutí bylo dávno překonáno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, z něhož plyne, že posouzení zaměnitelnosti ochranné známky je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní a závěry správního orgánu o této otázce přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

VIII. Závěr a náklady řízení

85. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
86. Druhý výrok rozsudku o nákladech řízení účastníků má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
87. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu